

Στο QR Code
ΔΩΡΟ η αστυνομική νουβέλα
Βαθιά λαρύγγια

Ο ΘΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΩΣ

ΘΑΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ΕΝΤΙΜΟΤΑΤΑ ΛΑΜΟΓΙΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Απρίλιος 2010

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

Η αναθεματισμένη βροχή δεν έλεγε να κοπάσει. Πάρκαρε, έσβησε τη μηχανή και παρέμεινε στη θέση του οδηγού κρατώντας σφιχτά το τιμόνι, κοιτώντας τις σταγόνες να χαρακώνουν τα παράθυρα του αυτοκινήτου. Δεν άντεχε να κουνηθεί εκατοστό. Το πάθαινε κάθε φορά που ερχόταν. Η δυσφορία και η ενοχή εξαφάνιζαν οποιαδήποτε άλλη αίσθηση από τη στιγμή που ξυπνούσε κάθε τέτοια μέρα· τη μέρα της τακτικής εβδομαδιαίας της επίσκεψης. Συμπλήρωνε ένα κάρο χρόνια παρόμοιων επισκέψεων και ατελείωτες ώρες σε συνεδρίες ψυχοθεραπευτών, κι όμως δεν μπορούσε να απεγκλωβιστεί, οι τύψεις είχαν κολλήσει πάνω της σαν βεντούζα.

Κοίταξε από το τζάμι τις εγκαταστάσεις του Κέντρου Αποκατάστασης «Άγιος Θωμάς». Ένα καινούργιο κτίριο από μέταλλο και γυαλί και δίπλα του ένα παλιό πέτρινο οικοδόμημα που θύμιζε στρατώνα· ή ορφανοτροφείο παλιότερων εποχών. Ανακαινισμένο εκ βάθρων φυσικά, εξοπλισμένο με τα τελειότερα ιατρικά και φυσιοθεραπευτικά μηχανήματα. Άλλωστε, η περίθαλψη κόστιζε έναν σκασμό λεφτά, που δυσκολευόταν όλο και περισσότερο να βρει. Οι ασφάλειες είχαν αρνηθεί να καλύψουν όλο το ποσό, έδιναν απλώς τα βασικά νοσήλια που προβλέπονταν. Μα δεν μπορούσε να τον πάρει απ' το κέντρο αποκατάστασης. Αν υπήρχε μια ελπίδα για τον Λάμπρο, θα ήταν εδώ. Σ' αυτό

το όμορφο κτίριο, σε τούτο τον μικρό παράδεισο που έντυνε τους δεκάδες προσωπικούς εφιάλτες που φιλοξενούσε στους θαλάμους του.

Ακόμα και στην ίδια άρεσε. Την ενθουσίασε από την πρώτη στιγμή που το είδε, όταν ήρθε για τη διερευνητική της συζήτηση. Αυτό που της έκανε μεγαλύτερη εντύπωση ήταν ο μεγάλος κήπος, που θύμιζε ανέμελες στιγμές διακοπών, και το πευκόδασος της Πεντέλης που απλωνόταν πίσω από τα δύο κτίρια. Η εικόνα έδειχνε ειδυλλιακή, κι αν αυτό το μέρος δεν μπορούσε να θεραπεύσει τον Λάμπρο, δεν θα μπορούσε κανένα άλλο. Το κανάλι δέχτηκε να πληρώσει στην αρχή. Είχαν πιστέψει πως επρόκειτο για μια σύντομη παραμονή. Μετά τον δεύτερο χρόνο έκοψαν τη μηνιαία αποζημίωση στο μισό. Στον πέμπτο χρόνο τελείως. Επικαλέστηκαν αποφάσεις δικαστηρίων που είχαν πια τελεσιδικήσει, επικαλέστηκαν γνωματεύσεις έγκριτων γιατρών που έλεγαν πως η κατάστασή του ήταν μη αναστρέψιμη. Δεν μπορούσαν να συνεχίσουν, υπήρχαν τα κέρδη που έπεφταν συνεχώς, υπήρχαν οι μέτοχοι που δεν έπαιρναν πια μερίσματα, υπήρχε η κρίση που τους είχε γονατίσει όλους. Τον Λάμπρο Γράφα όμως δεν τον είχε γονατίσει η κρίση. Τον είχε γονατίσει η δημοσιογραφική αποστολή στο Κόσοβο, η αποστολή που τον είχαν στείλει εκείνοι.

Άφησε το τιμόνι χαλαρώνοντας τα σφιγμένα δάχτυλά της, άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και βγήκε έξω. Μεγάλες λακκούβες με νερό πάνω στη φαγωμένη ασφάλτο. Τις περνούσε με τα δερμάτινα αθλητικά της σαν να έκανε σλάλομ, αλλά και πάλι η δυσάρεστη υγρασία είχε εισχωρήσει, είχε μουσκέψει τα πόδια της. Ένιωθε γελοία μ' αυτό το ντύσιμο, με το βαθύ ντεκολτέ, τη στενή φούστα και τα παράταιρα λευκά Adidas. Δεν μπορούσε να πάρει

γαλότητες μαζί της όμως, δεν μπορούσε να τις βάλει. Ποτέ ξανά έπειτα από όσα συνέβησαν. Το πρώτο πράγμα που είχε δει όταν βρήκε τον Λάμπρο πεσμένο στη λάσπη, μισό μέσα και μισό έξω από μια γούβα γεμάτη κόκκινο, ματωμένο νερό, ήταν οι λασπωμένες γαλότητες στα πόδια του. Αυτή η εικόνα δεν έφυγε ποτέ απ' το μυαλό της: δυο γαλότητες σε γωνία σαράντα πέντε μοιρών πάνω στη λάσπη.

Μόλις άνοιξε τις πόρτες της εισόδου, την έπνιξε η οσμή από γερασμένους, παραιτημένους ανθρώπους. Τόσες δεκάδες Δευτέρες, κι ακόμη δεν είχε συνηθίσει αυτή τη μυρωδιά. Όσοι βρίσκονταν μέσα σ' αυτό το κτίριο, κατάκοιτοι σε στρώματα, καθισμένοι σε αναπηρικές καρέκλες ή γερμένοι με κόπο σε περιπατητήρες, δεν ήταν απαραίτητα μεγάλοι στα χρόνια, οπότε δεν μπορούσε να καταλάβει από πού ερχόταν αυτή η αποπνικτική μυρωδιά της γεροντικής ανημπόριας που την πλημμύριζε.

Σταμάτησε στην υποδοχή και χαιρέτησε. Η νοσοκόμα ανταπέδωσε την καλημέρα και τη στόλισε μ' ένα προβαρισμένο χαμόγελο.

«Δεν βγήκε σήμερα, είναι μέσα. Στο δωμάτιό του».

«Ευχαριστώ».

«Ξέρει ότι θα έρθετε. Γι' αυτό».

Τρίχες ήξερε. Ο Λάμπρος δεν είχε την παραμικρή ιδέα ότι θα ερχόταν. Σπάνια το καταλάβαινε. Ελάχιστες φορές έδειξε πως πράγματι την περίμενε ή την αναγνώριζε.

Δεν είπε τίποτα όμως. Δεν διέκοψε τη γλυκιά νοσοκόμα. Ήθελε να είναι κι αυτή ευγενική με όλους. Τους χρωστούσε χρήματα που δεν μπορούσε να εξοφλήσει, παρά τις υποσχέσεις που έδινε συνεχώς. Πώς να τις εξοφλήσει αφού κι η ίδια ανεξόφλητες υποσχέσεις μάζευε τόσο καιρό; Είχε κάνει τα πάντα, κυριολεκτικά τα πάντα, κι ακόμη δεν

είχε καταφέρει να πάρει τη θέση που ήθελε, τον μισθό, τα μπόνους και τα κρυφά εξτραδάκια που θα μπορούσαν να τη βγάλουν από το οικονομικό της αδιέξοδο.

Περίμενε ακίνητη για λίγο έξω από το δωμάτιό του. Συλλογίστηκε το χθεσινοβραδινό της όνειρο και την αίσθησή της όταν ξύπνησε. Πως άνοιγε την πόρτα, έμπαινε μέσα, κι εκείνος τσουλούσε με φούρια το αναπηρικό του αμαξίδιο προς το μέρος της για να την προϋπαντήσει. Της έπιανε το χέρι γεμάτος χαρά που αντίκριζε κάποια που τον αγαπούσε.

Τη συνάδελφό του.

Την αρραβωνιαστικιά του.

Και τα δύο πρώην.

Ήταν ένα όνειρο που συχνά έβλεπε τα βράδια της Κυριακής. Πριν χαθεί κι αυτό μέσα στον παλιό εφιάλτη. Τον απέραντο λασπότοπο. Τις ριπές από τα Καλάσνικοφ. Τη σπασμένη κάμερα. Τις λασπωμένες γαλότσες. Τον ματωμένο λάκκο.

Πήρε ανάσα, άνοιξε την πόρτα και μπήκε.

«Γεια σου, Λάμπρο μου, πώς είσαι σήμερα; Καλύτερα σε βλέπω».

Πάντα το ίδιο πλαστό χαμόγελο ανοίγοντας την πόρτα, πάντα τα ίδια λόγια. Με δεδομένη την κατάστασή του όμως, τα λόγια της ήταν πάντα καινούργια για εκείνον.

Καθόταν στη μέση του δωματίου, με το αναπηρικό του καροτσάκι στραμμένο προς την πόρτα. Την κοίταξε. Αλλά δεν υπήρχε κάτι στα μάτια του που να δείχνει ότι την αναγνώριζε. Τον πλησίασε, άπλωσε το χέρι της και χάιδεψε το παγωμένο μάγουλό του. Ίσως το χάδι βοηθούσε, ίσως μια σπίθα άναβε στα μάτια του.

Δεν υπήρξε σπίθα.

Δεν υπήρξε τίποτα.

Έστρωσε το κρεβάτι, όχι πως χρειαζόταν, έτσι, για να κάνει κάτι στα πρώτα αμήχανα λεπτά. Τακτοποίησε τα λουλούδια κι άφησε στο κομοδίνο τα αγαπημένα του σοκολατάκια. Στάθηκε μπροστά του έπειτα. Μισό μέτρο από το πρόσωπό του, καθισμένη στη μοναδική, φυσιολογική καρέκλα του δωματίου.

Ο Λάμπρος Γράψας γέλασε. Ένα αταίριαστο με την εμφάνισή του τσιριχτό γέλιο, γέλιο παιδιού, εντελώς παρόμοιο με τον ώριμο άντρα απέναντί της. Περίμενε λίγο να κοπάσει κι έπειτα του έπιασε το γερό του χέρι και το κράτησε σφιχτά μέσα στα δικά της. Το προσωπικό τον είχε περιποιηθεί όπως κάθε μέρα επίσκεψης. Του είχαν χτενίσει τα άτονα μαλλιά που είχαν πάρει να γκριζάρουν στους κροτάφους και να αραιώνουν πάνω από το μέτωπο. Φορούσε μια μπλε σκούρα πιτζάμα κι από πάνω μια φρεσκοπλυμένη ρόμπα που ευωδίαζε.

Έμειναν για ώρα σιωπηλοί, ο ένας απέναντι από τον άλλο. Προσπάθησε κάτι να της πει. Ένα ψέλλισμα, παντελώς ακατανόητο. Πλησίασε κι άλλο κοντά του, νιώθοντας πάλι αυτό το περίεργο συναίσθημα, πως συνερχόταν ξαφνικά, πως καταλάβαινε τα πάντα, πως γινόταν πάλι ο Λάμπρος που είχε κάποτε ερωτευτεί παράφορα, ο άντρας που θαύμαζε, που ακολουθούσε σε όλες τις ανταποκρίσεις από τις εμπόλεμες ζώνες. Τα χείλη του τρεμόπαιζαν μια δυο φορές κι έπειτα έσβησαν σε μια θλιβερή ακινησία.

«Λυπάμαι. Λυπάμαι τόσο πολύ» του είπε και ξέσπασε σε κλάματα. «Νιώθω τόσο αδύναμη, δεν ξέρω για πόσο ακόμα θα μπορώ να σου προσφέρω τη φροντίδα που χρειάζεσαι. Τα χρέη αυξάνονται και τα χρήματά μου έχουν τελειώσει από καιρό. Σε έχω απογοητεύσει, το ξέρω. Ούτε

τη θέση που σου υποσχέθηκα μπόρεσα να πάρω, ούτε καν αυτό δεν κατάφερα, παρόλο που προσπαθώ όπως μπορώ, παρόλο που τα έχω κάνει όλα, παρόλο που έχω βουτηχτεί στα σκατά μέχρι τον λαιμό».

Ήταν ο γνώριμος μονόλογός της κάθε φορά. Τον έλεγε σαν εκμυστήρευση. Μερικές φορές και σαν εξομολόγηση. Πίστευε πως την άκουγε και τη συγχωρούσε, πως της έδινε άφεση αμαρτιών για ένα έγκλημα που δεν είχε κάνει. Πως την ενθάρρυνε να συνεχίσει αυτά τα βρόμικα παιχνίδια μέχρι να πετύχει τον στόχο της, να επιβιώσει σ' αυτό τον σκατόλακκο της ίντριγκας, της διαπλοκής και των συνωμοσιών που ήταν η πολιτική και δημοσιογραφική πιάτσα. Χρειαζόταν κάποιον να την ενθαρρύνει. Κάποιον να ξεπλένει τη βρόμα που έنيωθε.

«Και για σένα το κάνω, Λάμπρο μου. Να νιώσεις πως η θυσία σου δεν πήγε άδικα. Ούτε η αγάπη σου. Πως αποδείχτηκα αντάξια των προσδοκιών σου. Να ανελιχθώ και να πάρω τη θέση για να μπορώ να πληρώνω για τη φροντίδα σου, για να μην αναγκαστώ να σ' εγκαταλείψω στην ατυχία σου».

Ύστερα έμεινε σιωπηλή κι αυτή. Του έσφιγγε το χέρι και τον χαίδευε. Δεν μπορούσε να κάνει κάτι παραπάνω, έنيωθε εντελώς ανήμπορη. Έλπιζε όμως πως έστω κι αυτά τα λίγα ήταν σημαντικά. Ήταν ο μέντοράς της, ήταν ο άνθρωπός της, ο έρωτας της ζωής της· έτσι πίστευε κάποτε. Αυτός ο έρωτας όμως είχε από καιρό σβήσει, είχε χαθεί μαζί μ' εκείνον. Τώρα δεν ήξερε αν αυτό που έنيωθε ήταν μια μορφή αγάπης ή σκέτος, καθαρός οίκτος.

Σηκώθηκε όταν ακούστηκαν τα καμπανάκια του γεύματος. Η ώρα είχε πάει δώδεκα, είχε φτάσει η στιγμή του αποχαιρετισμού. Τράβηξε το καροτσάκι του μπροστά στο

παράθυρο που είχε θέα στον λόφο και στο πάρκινγκ. Έσκυψε προς το μέρος του. Ακούμπησε το μέτωπό της στο δικό του. Κρύο· υγρό και κρύο. Ανατρίχιασε. Ένα φιλί ξανά στο μάγουλο. Κι άλλο ένα στα ξερά του χείλη. Ύστερα έφυγε μακριά του, άνοιξε την πόρτα μαλακά κι εξαφανίστηκε στον διάδρομο.

Η βροχή είχε σταματήσει όταν η Έλλη Καμπάνη βγήκε στο προαύλιο και το έδαφος είχε τραβήξει τα νερά. Προχώρησε γρήγορα κι έφτασε χωρίς δυσκολία στο πάρκινγκ. Τον χαιρέτησε μια τελευταία φορά γνέφοντας με το χέρι της προς το παράθυρό του κι έπειτα μπήκε στο αυτοκίνητο.

Τράβηξε την τσάντα που είχε στο πίσω κάθισμα, έβγαλε τα αθλητικά της και τα τακτοποίησε προσεκτικά στο κουτί τους μέχρι την επόμενη Δευτέρα. Φόρεσε κατευθείαν τις γνωστές γόβες στιλέτο, αφού τα πόδια της είχαν εντωμεταξύ στεγνώσει, έστρωσε τα μαλλιά της με τη βούρτσα και μακιγιαρίστηκε προσεκτικά στο καθρεφτάκι του αυτοκινήτου.

Τέλος. Την επόμενη εβδομάδα πάλι. Τώρα έπρεπε να βγει στον πραγματικό κόσμο. Να παλέψει με τα λιοντάρια στην αρένα. Να επιβιώσει και να κερδίσει με κάθε τίμημα.

***Είναι επικίνδυνο να είσαι έντιμος
σε μια διεφθαρμένη εποχή...***

Θεσσαλονίκη, 1998

Ο δημοσιογράφος Χρήστος Καρατζάς ξυλοφορτώνεται μέχρι θανάτου κι αιμορραγεί ακατάσχετα από την κομμένη μύτη του για να μην τη χώνει εκεί που δεν πρέπει.

Αθήνα, 2010

Ο ειδικός εμπειρογνώμονας της Ε.Ε. Παύλος Ηλιάδης εξαφανίζεται μετά από ένα δείπνο με λύκους ενδεδυμένους προβιές: πολιτικάντηδες, δημοσιογράφους, Ρώσους επενδυτές. Έπεσε θύμα απαγωγής; Δολοφονήθηκε; Ή μήπως η αλήθεια είναι πολύ χειρότερη;

Ο δικηγόρος Μίλτος Μαρνέρης προσπαθεί ν' ανακαλύψει τα ίχνη του φίλου του μπαίνοντας σ' έναν δρόμο χωρίς επιστροφή, σπαρμένο με κομμένες κάννες, κομμένα δάχτυλα και κομμένα λαρύγγια.

Μοναδική του σύμμαχος, η χυμώδης τηλεοπτική περσόνα και ερωμένη του υφυπουργού Οικονομικών Έλλη Καμπάνη που αλλάζει στρατόπεδο εν μία νυκτί με ένα και μόνο στόχο: ν' αποδείξει πως η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται καυτό σαν την ίδια.

ISBN:978-618-03-1108-2

9 786180 311082

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 81108